

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-18)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-18)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 22. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000009.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Den 18 Juli.

Efterat have tilbragt en munter Aften hos min Padrone, blev jeg fulgt hjem af de to Sødskende. Det var sildigt, men Natten var saa deilig, at jeg ikke kunde beqvemme mig til at offre saa mange Timer til Søvguden. Jeg hentede derfor Nøglen hos Guardaroben og ilede ned ad Terrasserne, lukkede Jernporten op og gik ind i Villa Conti. I Begyndelsen hørte jeg ingen Lyd og troede allerede at være alene; men ligesom jeg kom nærmere op til den frie Plads ved Springvandene, forekom det mig, at der blev sunget i Nærheden. Langsomt og forsigtigt gik jeg langsmed Skyggen og siden inde imellem Træerne, og blev saa staaende. Tre unge Mænd med Fløiels Burer og røde Skiærf om Livet og ligesaa mange Piger sang og dandsede i den store Allee, som støder op til Pladsen. Den fjerde sad paa en Græsbænk og accompanerede paa en maadelig Guitar. Da Dandsen var forbi, tog en af de Andre Guitarren, og sang en Vise, som det lod til, improviserende. Aldrig har jeg hørt Mage til Melodi: maaskee var min Stemning Grunden til, at jeg fandt den saa overordentlig deilig. Eet Vers kunde jeg høre ganske tydeligt; det lød saaledes:

Sono troppo sventurato
Per via dell' amore;
O Rosa, sposa mia,
Perchè mi fai dolore?

Omqvædet blev sunget af Choret, og syntes at være etslags Svar; idetmindste forstod jeg det flere Gange saaledes. Sangen varede over et Qvarter. Derpaa begyndte en anden med en endnu smukkere Stemme; Pigerne sang ikke, de havde sat sig ned paa Græsbænken. Da de vilde til at dandse igjen, traadte jeg frem af Buskene, der havde skjult mig, sagde god Aften, og bad undskylde, at jeg forstyrrede dem, og om Tilladelse til at høre paa deres Sang. Jeg var velkommen. "Ah! det er dens. 23unge Herre fra Villa Aldobrandini," sagde en af Pigerne, en smuk Brunette; „det er ham, der kommer nede hos R's" (min Padrone). Vi bleve snart gode Venner. Da vi havde dandset en Saltarella, opfordrede de mig til at synge. Jeg valgte en Arie af Rossinis Araber i Gallien, Signora Boccabadatis Bravourarie, sang et Par Stropher, saa godt jeg knnde, og strax havde Guitarspilleren opfattet Melodien. „Den er smuk, min Herre! ypperlig!" raabte han, begyndte at synge og satte nu selv Ord til, saa nydeligt, flydende, at jeg blev ganske forundret. Det er dog Tonernes Land, man lever i her. Alting bliver til Musik; Tanker, Følelser, Kjærlighed, Religion. Det er en evig Poesie, dette Liv, et skummende Bæger, hvor enhver Draabe begejstrer uden at beruse. Maanen var imidlertid kommen frem bag nogle mørke Skyer og kastede en Strøm af glimrende Sølvstraaler ind igjennem Træerne. Det var langt over Midnat. Vi dandsede endnu en halv Times Tid, og gik derpaa hen til en lille Port paa den vestlige Side af Haven, hvor man har Udsigten over en Olivenskov til Villa Bracciano. Selv mine simple Almucsfolk bleve grebne af en rolig Begeistring over dette deilige Skue; den stolte Bygning, halv oplyst af det blændende Maaneskin, kneisende lige ved Skrænten af en Høi, Dalen med sine maleriske Trægrupper, og Campagnen, begrændset af en lang Sølvstrib, den mørkeblaae Himmel med sin Ambraluft og en uendelig dyb Ro i hele Naturen. Jeg troer aldrig nogensinde at have oplevet Mage til Nat. Dertil kom en ganske uforklarlig Følelse. Menneskets Hjerte længes undertiden efter den stille Grav, med dens Skygge og Fred. Hidindtil troede jeg, det var kun Tilfældet, naar det knuges og ængstes i Verdens Trængsler. Men i dette Øieblik havde Døden fundet mig rede til at svæve over til Letheflodens Bred; mig syntes, (og det forekommer mig endnu, som om denne Ahnelse engang skal blive til Virkelighed), at alle de Aar, Himlen forunder os, s. 24ikke kan veie op imod hiin Herlighed, som vi allesammen, nogle før og andre senere, visseligen skulle gaee imøde.

Fordybet i disse drømmefulde Betragtninger lagde jeg ikke Mærke til, at en af de smukke Dandserinder tog min Straahat, som hang paa Ledestolpen, og bandt et rødt Baand med en siirlig Sløife om den. Jeg vaagnede først, da hun neiede meget forbindtlig og bad mig modtage det til Erindring om vort natlige Møde. Da jeg ikke kunde vide, om denne Høflighed muligviis kunde opvække nogen Skinsyge hos vore Kavalerer, indhentede jeg først Tilladelse dertil. Til min store Forundring bade de mig allesammen ikke at forsmaa det, og dette Vindpust fra den virkelige og ei ubehagelige Verden bortviftede, pludselig alle hine alvorlige Tanker. Den ubegribelige Længsel var forsvunden: jeg greb efter Hatten, ligesom det kunde være Jordelivet selv, som jeg nylig havde forsmaaet, takkede skyldigst, lovede at bevare det blandt mine kjæreste Erindringer og udbad mig af Selskabet et Stævnemøde i det store Osteri udenfor Porten, hvad Dag de vilde bestemme.

Da jeg kom hjem, viste sig allerede enkelte lyserøde Striber over Sabinerbjergene., Jeg saae paa mit Baand; men om det var Tegnet paa en ligesaa skjøn Dag, som hiin Morgenrøde bebudede, vovede jeg ikke at afgjøre. Jeg drømte godt, og Solen stod høit paa Himlen, da jeg vaagnede. Hele Natten forekommer mig at have været en Drøm. Hvor er det Land, hvor slige Drømme ere Virkeligheder?